

Ako to vidím ja O cúvaní

Vladimír Mečiar je ako futbalový brankár, ktorý sa nesnaží o zvýšenie platu len zlepšenými výkonmi, ale občas aj vyhrážkami, že nezachytá dobre v kľúčovom zápase: pri dôležitom hlasovaní v parlamente nemôže zaparkovať auto, jeho ľudia hlasujú každý deň inak, hrozí, že nepodporí vládne zákony. Tím s takým brankárom nemá veľké šance byť úspešný. Nečudo, že sa premiér snaží problémy s koalíčným partnerom riešiť. Riziko, že sa u nás budú rozkrádať miliardy, chce tým však zmenšiť len minimálne. Inak by najprv razantne splnil svoje sľuby o totálnej transparentnosti a o zefektívnení systému verejného obstarávania a nepostupoval by skôr naopak. Je málo pravdepodobné, že pozemkový škandál je posledný a je málo rozumné veriť, že každý väčší škandál najlepšie vyriešime novými voľbami. Podľa Transparency International klesol v roku 2006 index transparentnosti trhu verejných zákaziek po jeho raste v roku 2005. Podľa Aliancie Fair Play sa situácia s prístupom k informáciám zmenila za tejto vlády „k omnoho horšiemu“. Toto sú hlbšie korene korupcie než prítomnosť Brízu, Jureňu, či kohokoľvek iného v štátnej správe. Debaty o vycúvaní z vlády majú v demokracii nepochybne svoje miesto, nemali by však prichádzať tak rýchlo, ako prišli od premiéra. Časté zhadzovania „tých hore“ sú síce pre mnohých príťažlivé, prinášajú však veľa negatív. Už len hrozba volebného bienále, s ktorou sa Robert Fico (opäť raz) pohráva, zhoršuje šance vlád dokončiť dôležité projekty a šance voličov posúdiť, ktorá strana sa ako zaslúžila o úspechy či neúspechy krajiny. Ak by sa u nás volebné obdobia začali skracovať, môžeme sa rozlúčiť s tým, že by vlády zvyšovali vymožitelnosť práva, skvalitňovali podnikateľské prostredie, zlepšovali situáciu v zdravotníctve, kultúre, športe či školstve.